

BAJTÁRSI

LEVÉL

HIVEN!

BECSÜLETTEL

VITÉZÜL!

Graz, 1950. XII. 5.
Karácsonyi szám

KARÁCSONY

Dicsőség a mennyben Istennek, békesség a földön az embereknek! - E szent Igét hirdette meg az angyali üzenet Megváltónk születésekor és egyben hirdeti nekünk is e rövid mondatban mindazt, amire az embernek egyéni és közösségi életében szüksége van. Mert: Isten az örök mérték, a változhatatlan tekintély, igazság és bölcsesség és ezeket az Eszményeket az ember nem nélkülözheti földi életének berendezése során!

1950 Karácsonyát azonban pusztító, vörös láng nyaldossa körül mindenütt. A kommunizmus Isten ellen fordulva uralkodik, s ennél fogva nincs béke, nyugalom és félelemmentes élet a földön.

Magyar Csendőrrök! A békétlenség e világában mutassuk meg forrón szeretett népünknek, hogy kell a gyakorlatban is megvalósítani a felebaráti szeretetet, az igazi bajtársiasságot és azon keresztül: a nyugalmat és békességet! Adjuk ezt a szent fogadalmat karácsonyi ajándékkul minden jóakaratu magyar testvérünknek!

Dr. D.

HÁBORU VAGY BÉKE?

Kína beavatkozása felidézte a III. világháború veszélyét - Amerika erőfeszítései a béke megmentése érdekében? - Mik a legközelebbi kilátások?

AZ ESEMÉNYEKET nem ismertetjük, ezeket mindenki ismeri. Főképp, hogy Kína beavatkozása hatalmas fordulatot adott a világtörténelem alakulásának! Ez azonban csak azokat érthette váratlanul, akik még mindig hisznek a vörös bolsevizmus békeakarátában és tisztességes diplomáciai szándékában. Mi már régesrég leszoktunk erről, így a koreai háború kitörésekor megirtuk már B-L-ünkben, hogy később a vörös Kína támadása következik. "Minden valószínűség szerint ez a cél: lépésről lépésre belesodorni az USA-t a háborúba." - irtuk akkor. "Kína beavatkozásának, valamint a háború további, elsősorban ázsiai kiszélesedésének kérdése nyitott ugyan, de minden jel arra mutat, hogy ez a koreai harcok befejezése után meg fog történni." A valószínűség ime, valósággá vált. Kína beavatkozott. Nem kétséges, hogy ez a fordulat az USA-t irtózatosan nehéz elhatározások elé állította. Egyrészt sem ő maga, sem főképpen európai szövetségesei nincsenek még készen egy világháborúra, legalábbis nem egy gyors döntésű harcra. Azt pedig, hogy később felszabadítsák őket a pusztító orosz megszállás alól, minden nyugati állam kereken visszautasítja. Így Anglia is és Franciaország is minden áron "békés" megoldást akarnak kieroszakolni, ami Truman bátor elhatározását az atombomba bevetésével kapcsolatban ismét időszerűtlenné tette. Az atombomba bevetésének kínai területre nem is látjuk sok értelmét, mert ezzel egyrészt az egész helyzet megnyesedési löccát - a Szovjetet - nem operálnák ki, másrészt, mert erre fel a Szovjet nyilván lerohanná Európát, hogy a további tárgyalásokra biztosan legyen a kezében. Így most a helyzet nagyjából zsákutcába jutott! A kínaiak nyilván kizsarolják Csang-kaj-sek elejtését és a vörös kormány felvételét az UNO-ba, s valószínűleg azt is, hogy "nem történt semmi" vagyis a vörös koreaiak visszamehetnek a 38. szél. fok fölötti országukba, délen pedig marad minden ahogy most van - romokban... Majd küldenek oda szeretetsomagokat, pénzt és jótanácsokat, de a 4 milliárd háborús költség és a töméntelen emberáldozat hiába volt!

MINDEZ CSAK AZÉRT történhetett így, mert a nyugat még mindig habozik a végső konzekvenciákat levonni a bolsevizmussal szembeni harcában. Kína beavatkozása után -ha egyáltalán sikerül a dolgot valahogy is meguszni- jön majd egy thailandi, vagy indokinai, vagy egyéb támadás. Meg kellene végre érteniük a nyugati vezetőknek, hogy akármennyire fáznak is ettől, de máris nyakig "benne vannak a harmadik világháborúban" - ahogy ezt a B-L szept. számában szószerint irtuk. Most már nem lesz egyetlen szabad lélegzetük sem, a Sz. egyre mélyebben fogja belebonyolítani őket a különböző fekvésű harcokba, szétforgácsolja erőiket, elhasználtatja hadianyagukat, embertartalékukat, anélkül, hogy ő maga egyetlen embert is áldozna közben! Ha ezt nem látják világosan és nem cselekszenek -de a zonnal!- ennek megfelelően, napról-napra csökken a kilátás a III. világháború megnyerésére! Tárgyalásokra nincs idő és ha ezek eredménye révén még tovább húzzák a leszámolást, annál rosszabb lesz a tisztességes világ számára!

SZINTE HÍHETETLEN, hogy józan és okos államférfiak milyen szörnyű és végzetes hibákat tudnak elkövetni - az egész emberiség kárára, csak azért, mert a mögöttük meghuzódó titokzatos befolyások megbénítják cselekvési akarataikat. Amerikának kellene már látnia, hol vannak a szövetségesei, kikre támaszkodhat igazán, ha harcra kerül a sor és még mindig diszkriminál, "háborús bűnösöket" lát egyes népekben, egyes néprétegekben, ahelyett, hogy végre egyetlen mozdulattal elsöpörné a mult bosszulihegésének utolsó nyomait is és tiszta helyzetet teremtené Európa és az egész világ politikai porondján! Nagyon félünk, hogy késő lesz, mire ez az elhatározás megéri...!

13 MILLIÁRD HADFELSZERELÉSRE MAGYARORSZÁGON!

Letartóztatták Rákosi öccsét! - Teljes élelmezési csőd Európa éléskamrájában! - a terror egyre nagyobb - Az AVO kezébe megy át a főhatalom!!!!

Nov. 30.-án terjesztette be Olt Károly "pénzügyminiszter" a jövő évi költségvetést, amelyet természetesen egyhanguan elfogadtak. Eszerint: 1951-ben 29.5 milliárd frt kiadással szemben 29.6 bevételt irányoztak elő, ami annyit jelent, hogy az év végén pontosan 107 millió frt felesleg lesz az államkasszában /ha ugyan valaki időközben el nem lopja/. Ebből a hatalmas bevételből ipari beruházásokra 11.7 milliárdot /kerekén 70%-át az össz-beruházásoknak!/, szociális beruházásokra 3.5 miárdot, kulturális beruházásra 1.5 miárdot és mezőgazdaságiakra mindössze 266.5 milliót fordítanak. A cél: a Sz. ipari gyarmata lenni és emellett minél jobban elproletarizálni az országot. A különbség 12.5 milliárd, ami még a bevételekből fennmarad. Miután az igazgatási költségek a fenti tételekben bennfoglaltatnak, ez a 12.5 miárd, vagy legalábbis annak oroszlán része nyitva áll. Vajjon mire fordítják ezt a hatalmas összeget? Megfelel rá a pénzügyminiszter elvtárs, amikor -összeg említése nélkül- bejelenti, hogy "békés céljaink megvédése érdekében a hadsereget és az államvédelmi szerveket" hatalmasan kifejlesztik. Egyszóval: a 12.5 miárd, a magyar nép keserves verejtéke, a vörös Szovjet érdekében hadi felszerelésre megy! Ha meggondoljuk, hogy ez 42.3 %-a az egész költségvetésnek, csak tapsolhatunk azoknak az ostoba nyugatiaknak, akik a Szovjet varsói békesvündlijének még mindig hisznek! Szerencsére, ezek száma egyre csökken.

Egyébként készen állanak már az ~~uszt~~leges háboru esetére a hazai terroristák tervei. Eszerint: 16 éven fölül /a férfiakat 65-ig, a nőket 55-ig/ koncentrációs táborokba viszik és "munkaszázadosokat" állítanak fel. Persze, csak a megbizhatatlanokból. Ezek a fordított előjelű MUSZ-ok azután elvégzik még azt, amit az AVO pribékjei elmulasztottak eddig: a becsületes, magyar nép kiirtását! Különbén háboru esetén az egész főhatalom az AVO kezébe megy át és így Péter Gábor lesz a legnagyobb ur Magyarországon! Azokat a rádiókat, amelyek rövidhullámot is vesznek, elkobozzák, a nyugati nyelveket beszélő egyéneket internálják és a legszörnyűbb terrort fejtik majd ki, hogy az "imperialista" nyugatiakkal szimpatizáló réteget kiirtsák.

Péter Gábor egyébként máris nagyobb hatalomnak látszik, mint maga Rákosi Mátyás, "a nemzet bölcs tanítója", mert Rákosi öccsét, Biró Ferencet /nincs tévedés! Mindkettőjüknek Róth volt az eredeti neve!/, aki a Csepeli weisz Manfréd /azóta: Rákosi Mátyás-Művek!/ vezérigazgatója volt, hirtelen letartóztatták. Nem kell megijedni, nem azért, mert az átkos reakciókkal működött volna együtt, hanem, mert - lopott. Nyilván nem is keveset, mert hát "kicsire nem nézünk", hanem jó alaposan belenyult a vörös paradicsomos tarisznyába, úgyhogy még a "bölcs tanítómester" sem tudta fehérre hazudni. Hja, így lesznek a villanszerelő-segédből átvedlett vezérigazgatók megint szerelők - Vácon...

Közben Európa éléskamrájában, a tejjel-mézzel folyó K'naanban, szerencsétlen Hazánkban teljes élelmezési csőd ütött ki. Sem hus, sem zsir, sem egyéb... Vannak, akik ezt a kolhosz-vircsaft nyakába varrják, vannak, akik a rossz időjárást okolják, vannak, akik azt suttozzák, hogy háborus készlet-gyűjtésről van szó a Szovjet javára, de a "kormány" egyszerűen oldja meg a dolgot: a reakciók szabotázásáról van szó, s ezért a kulák a felelős, tehát még az eddiginél is vadabban üldözik a magyar parasztot, az ország gerincét és nemzetünk fenntartóját!

De a terror nemcsak falun, hanem a városokban is szörnyű! Most már az oroszországi állapotokat is felülmúlja. Rákosi, Grünfeld, azaz Gerő /a hídverő/, Rubinstein - nem a hegedűművész, hanem a Révai névre hallgató közoktatásügyi miniszter - és társaik jól megtanulták a leckét: kint Oroszországban!

A RÉGI MESE MINDIG ÚJ

- 2. közlemény -

Vad hajsza keletkezett, melyben a szarvas olyan előnnyel száguldott, hogy nyilakkal nem érhettek el. Vágtáztak szélnél sebesebben. Elöl Hunor és Magyar. Dübörgött a föld, amerre elviharoztak és "Hujj-Hujj" kiáltásuktól messze visszhangzott a tájék. De teltek a gyorsan muló percek, s a hosszan tartó órák anélkül, hogy céljukhoz közelebb juthattak volna. Pár napi járóföldet maguk mögött hagytak már, midőn egy ingoványos területen eltűnt a szemeik elől a csodaszarvas. Ide-oda vágtáztak a vitézek, de a szarvasnak, amely játékot üzött velük, nyoma veszett...

De nem volt játék a dolog!

Hunor és Magyar a sebes vágtázásban hatalmas fákkal szegélyezett gyönyörű rétre érkezett, hol dallamos csengésű énekhangok ütötték meg füleiket... A hang irányában haladva, tündéri látvány tárult eléjük. Kerrek tó közlében, lenge ruhákban, sok szép lány táncolt és énekelt önfeledten. Dull és Alán király lányai voltak, akik társaikkal megszokott fürdőzésük utáni kedvtelésüknek hódoltak.

A gyönyörű látvány elbűvölte Hunort és Magyart, akik percekig elragadtatással nézték a lányokat. Majd jelentőségteljes pillantást váltván egymással, megértették, hogy a csodaszarvast Hadur küldte, hogy őket ide vezesse. És azonnal készen is állottak tervükkel, hogy a lányokat elrabolják és feleségül veszik.

Vitézeikkel rajta ütöttek a szépséges lányseregen és minden lovas egyet nyergébe emelve, visszavágtáztak táborukba. Ott a két királylányt Hunor és Magyar, a többieket pedig vitézeik feleségül vették és tőlük származott a két testvérnép, a Hun és a Magyar!

Érdekes, hogy a csoda nemcsak ez egyszer látogatta meg őket!

Az ősi térségen idővel annyira elszaporodtak, hogy nyájaik részére nem volt elégséges legelőjük. Ezért a hunok elbucsuztak a magyaroktól és megindultak napnyugatra, hogy új hazát keressenek és szerezzenek maguknak. Hosszu ideig tartó vándorlásaik alatt erényeiket és összetartásukat hiven megőrizték.

Attila királyuk uralkodása alatt egy szántogató ember fényes kardot látott kiemelkedni a földből, melynek előbb csak markolata látszott, azután az egész kard előtűnt és vakító fénnel világított. A csodás jelenségtől elbűvölt ember félelemmel vegyes tisztelettel magához vette a kardot és elvitte a királynak, jelentvén annak történetét. Táltosok a karról megállapították, hogy az Isten kardja és aki azt magán viseli, meghódítja vele a világot!

Attila büszke örömmel övezte fel Isten kardját és a csodának valóban fogantja lett, mert az akkor ismert világ nagyrészét tényleg meghódította.

Hódításai során egyszer nagy sereggel Róma falai felé közeledett, midőn álmában megjelent neki Krisztus és keresztjét eléje tartotta, figyelmeztetvén, hogy a város alól vonuljon el.

Attilát álma gondolkodóba ejtette és hosszas tépelődés után úgy döntött, hogy elvonul Róma alól. Ugyanakkor foglalkozott azon tervvel is, hogy népével együtt keresztényen hitre tér. Erre azonban már nem kerülhetett sor, mert aránylag fiatalon elhalálozott és vele a világhírű hun birodalom is szertefoszlott. Ugyanis a csodákkal övezett nép pusztulásában Csaba királyfi serege nem sommisült meg, hanem a Tejutra nyargalva, fehér paripáikon ma is ott száguldanak és örködnék a testvér magyar népelete fölött.

Es bármennyire meseszerűnek látszik is, mégis való igaz, hogy a magyarok minden szorongatott helyzetükben elnyerték Csaba királyfi hadainak segítségét...

/Folytatjuk/

Dr. D.

BAJTÁRSAINK UTRAKELNEK

Mult évi október 25.-én kelt B-L-ünk 83. oldalán, fenti címmel közölt cikket megismételjük, tekintve, hogy az elmúlt 13 hónap alatt nagyon sok bajtársunk hagyta el az öreg Európát és keresett magának új otthonát és biztosabb megélhetést a tengerentúl. Az idei szent Karácsony ünnepén is ezt a cikket, illetve az ebbe foglalt érzéseinket és kívánságainkat adjuk ajándékkul a kintieknek és az utra készülődőknek...

Íme a szöveg:

Kit erre, kit arra kergetnek a szelek,

Amikor a gyermek családi köréből nagyobb utra kószul, a gondos, szerető édesanya elhalmozza őt minden jóval: ennivalóval, ruhával, emléktárgyakkal, jó tanácsokkal és végülis szerető csókiával, hogy érezze a szeretetet és vigye magával a családi tűzhely melegét.

Kedves Bajtársaink! Csendőri Testvéreink! Akik most csomagoltok, hogy a közeljövőben Ti is utra keljétek! Bajtársaink, akik már utban vagytok, közel az új háza partjaihoz és akik már el is foglaltátok a tengeren túl munkahelyeteket - most Titoket szeretnének ellátni utraivalóval, Titoket, akik már eltávoztatok bajtársi körünkben.

Sajnos, mi nem tudunk Nektek utraivalóul jó ételeket, szép ruhadarabokat, de ne emléktárgyakat sem adni. Mi csak azokból az értékeinkből juttathatunk Nektek, amink van, amit a nagy viharból megmentettünk. Fogadjátok tőlünk őszinte, meleg bajtársi szeretetünket, amelyen át, ígérjük, sohasem fogunk Rólatok megfélemlkezni. Ez az egyetlen ajándékunk, amiből egyformán adunk Mindnyájótoknak. Most pedig emlékekre szeretnének felhívni a figyelmeteket, hogy azokat is vigyétek Magatokkal és hogy ne feledkeztek meg azokról!

Közös emlékeink: az őrs virágoskertje, amit együtt gyomláltunk, locsol-tunk, kapáltunk és együtt örültünk az őrs ablaka alatt nyíló rózsáknak. Portyázás közben kis pihenő a peták partján, egy szomorú fű árnyékában, ahol puha fehér kenyeret ettünk tepertővel. Tízennyolc napi szabadság otthon, a szülők, testvérek, rokonok és jóbarátok szeretete között.

Szomorú tények, amik emlékeztetnek otthon, rab magyar földön, idegen elnyomás és egy átkozott eszme súlya alatt szenved a magyar nép! Köztük ledrágább véreink, legjobb barátaink és legkedvesebb bajtársaink. Még szomorubb sorsban reménykednek a szibériai haláltáborokban szenvedő magyar véreink, köztük igen sok csendőri bajtársunk. Nekik egyetlen vigaszuk, egyetlen reménysugaruk a bennünk való bizalmuk; bíznak, remélnek és hisznek, hogy mi nem hagyjuk el őket, még idejében segítségükre fogunk menni.

Otthon, valahol egy kis faluban, él egy fehérhaju, sápadtarcu édesanya, aki szüntelenül imádkozik érted. A Te nevedet említi álmában és naponként sokszor elmondja, vajjon hol van az én drága gyermekem, hol ké-sik? Csak nem történt valami baja? A Te édesanyád ez, Testvér, aki vár rád. Még egyszer legalább látni akar Téged!

Valahol otthon, egy fehérre meszelt házban ebédre ül össze egy kis család, az otthon lévő, hűséges hitves és gyermekei. Hármán vannak: az édesanya és két szép gyermeke, de családlatósképpen mégis négynek terít-tenek mindennap. A negyedik teríték az asztalfőn van, ott, ahol Te szok-tál ülni. A széked üres, de a jelkép azt mutatja, hogy Te is ott vagy a kis család között...

Kedves Bajtársak! Testvéreink! Mi csak ezeket az emlékeket tudjuk Nek-tek utraivalóul adni, de fogadjátok ezt tőlünk úgy és olyan kedvesen, mint-ha ezek a legerőteljesebb ajándékok volnának. Mi bíznak és reméljük, hogy távozástok bár szükségesszerű, csak rövid időre fog szólni. Mi visszavá-runk Benneteket! Értetek, sorsotok jobbrafordulásáért mindnyájan imádko-zunk. A jó Isten segítsen és áldjon meg Benneteket!

SZERETETTELJES, MEGHITT KARÁCSONYI ÜNNEPEKRE ÉS REMÉNYTELJES, BOLDO-GABB ÚJ ESZTELÉDCET KIVANUNK MINDEN BAJTÁRSUNKNAK ÉS OLVASÓINKNAK!

A B.-L. szerkesztősége

A v a d k ö r t e i z e . . .

Valamikor a törvény tiltotta az erdei lopást. A környék, illetve a major meztlábás gyermekserege azonban nem sokat törődött a törvénnyel...

Egyszer, az erdei út közelében, egy sárgára és puhára érett körtével alaposan megrakott fa ágai közt két maszatos, süldő gyerek cszegette a jóízű vadkörtét. Egyszer csak az utról erélyes hang szól rájuk: "Gyertek csak ide!" Villámcsapásként hatott ez a hang. Alig mertek arra nézni, de amikor a lombok közt óvatosan kikandikáltak, pláne nem mertek mozdulni.

Csendőrök...! - suttogja az egyik. "Mozogjatok hát, mert odamegyek!" - ismételte a hang. A kisebbik "tolvaj" a fátetején volt, de pillanatok alatt a földön termett. Emitt-amott kapott el csupán egy-egy ágat és már két méterről leugrott a földre. Bokáig süppedtek apró lábai a faleveles, erdei talajba, de egy pillanattig így maradt, hogy kikémlelje: vajjon a csendőrök az uton vannak-e még? Minthogy azok nem közeledtek feléjük, hanem az uton vártak rájuk, futásnak eredt, a másik meg utána!

Olvasóim nem is sejtik bizonyára, hogy ki lehetett a "tolvaj"? Mivel a cselekmény már rég elévült, annak elkövetését ezennel - beismerem... A tettes én voltam! Mentségemül szolgáljon, hogy csak hat éves voltam, a bátyám pedig, aki csupán elkísért, három évvel idősebb. Ott nőttünk fel a vadonban és mint mondani szokás: "Nyomtató lónak nem lehet bekötöni a száját!"

Mikor már vagy husz méterre jutottam a körtefától, újabb felszólítás hallatszott az utról: "Állj meg! Az ördög a lábszáradat!" Biztosan gyorsnak találta a csendőr az iramot. Én azonban csak inaltam lélekszakadva. Még futás közben is számban éreztem a vadkörte fanyar ízét, de most már nem találtam olyan zamatosnak, mint a fán. Éreztem, hogy arcom kitüzeseedik, izzadság csurog rólam, hajam kuszált, a vadrózsabokrok meg szagatják ruhámat, de én mindezzel nem törődtem, csak a csendőröktől akartam minél messzebbre jutni. Hja, nagy volt a "respekt"!

Az út testvérek közt is volt vagy négy kilométer, de én csak loholtam, dehogyan mertem visszaneézni! A konyhakertünk végén azután megálltam és ott, már a hazai környezet nagyobb biztonságában visszapislantottam. A bátyám loholt utánam. Mikor beért, azt mondta, hogy ő visszaneézett és látta, hogy a csendőrök megindultak a tanya felé...

Ujra a vadkörte kesernyés ízét éreztem a számban és legszívesebben sirni szerettem volna. Most már végünk van! Üldöznek a csendőrök...

Bátyám gyorsan határozott: "Te lefekszel itt, az ágyások közé, én meg a szérüskertbe megyek. Ha jönnek, azt mondjuk, hogy itt aludtunk és nem voltunk schol!" Ezzel már el is futott a szérüskertbe.

Én meg lehasaltam a zöltség közé és lestem a csendőröket, hogy mikor fordulnak be a tanyára. Hát egyszer, Uramfia, ott van ám a két csendőr a hátam mögött! Az egész földgolyóbis megindult velem! Szédülni kezdtem az ijedtségtől, s a vadkörte fanyar íze megint a számba futott. Félig ülve, félig hasalva, bambán bámultam a csendőrökre és meg voltam róla győződve, hogy itt a végétélet napja.

De a két csendőr elment melletttem, s az egyik csak onnyit szólt oda: "Minek fekszel a napra, te gyerek?" A feleletet meg sem várva továbbhaladtak a tanya felé. De én nem is feleltem, mert egyszerűen nem tudtam, mintha csak hirtelen megnémultam volna.

Egyre csak az motoszkált a fejemben, hogy végem van...! Édesapám megtudja és akkor...

De nicsak...! A csendőrök néhány szót váltottak édesapámmal és azzal már el is indultak kifelé. Nem engem kerestek!

Alig értek ki a tanyából, rohantam a bátyámhoz, aki a szérüskertben szivszorongva várta a hírt.

Persze, ezzel cselekményünk titokban is maradt, csak a szakadozott ruha miatt volt egy kis házi mulatság, de azt boldogan elviseltük!

Azóta nem szeretem a vadkörtét...

VALAMIT SPANYOLORSZÁGRÓL IS!

Egyik magasabb rangfokozatu tiszt. Bajtársunk értékes és részletes összefoglalót küldött részünkre a spanyolországi emigrációs viszonyokról, amelytet gárci helyi összejövetelünkön részletesen ismertettünk is. Ebből a beszámolóból közlünk most szemelvényeket, főként az oda való törekvést és annak lehetőségeit illetően.

Spanyolország sem az UNO-nak, sem az Atlanti Szövetségnek nem tagja, s ezideig nem nyert támogatást a nyugati hatalmak részéről sem, s az emigráció felvevő területeként nem jön számításba. Ez országba való bejutás teljesen egyéni és csak az esetben kecsegtet sikerrel, ha ott élő rokonság, vagy valamely érdekeltség a bevándorló megélhetését biztosítja, illetve eltartását anyagi, vagy munkaadói kötelezettség vállalásával kinyilatkoztatja. Oka ennek az ország elszigetelődése és ennek következményeként: a nehéz kenyérkereset.

Az államhatalom a jövevényekkel szemben elővigyázatos, bizonyos mértékig bizalmatlan és védekezni igyekszik a titkos és álhülykők beszűremkedése ellen. Természetes, hogy ez a gyanakvás nem jut szerephez a szabályszerű uti okmányokkal belépőknél, akiket szeretettel fogadnak és a legnagyobb spanyol udvariassággal kezelnek.

Ha azonban valaki enélkül lép spanyol területre, internálás vagy szabadságvesztés vár rá, ahonnan csak hónapok, vagy évek múlva szabadulhat.

A bevándorlónak tehát azzal kell számolnia, hogy még mint menekült sem kap állam- vagy közületi támogatást, az ott élő szörvány magyarság pedig nincs abban a helyzetben, hogy rendszeres anyagi támogatáshoz segítséget tudna nyújtani. A megérkezés pillanatától kezdve mindenki a maga erejére van utalva, s bizony a legnagyobb nyomornak néz elébe, ha anyagiakkal nem rendelkezik. Nyelvismeret nélkül pedig semmiképpen sem lehet boldogulni.

Különbön a spanyol nép közvesztlen és barátságos. Az idegenekkel szemben érzett bizalmatlanságot csak hosszabb ismeretség után tudja teljesen levethözni. Minden ellenkező híreszteléssel és propagandával szemben le kell szögezni, hogy a spanyol hiva az önmagából kitermelt demokratikus életrendezkedésnek. Spanyolországban egyébként mindenkit megillet a "Senor", vagyis az "Ur" megszólítás és a társadalom nem kedveli a magát címekben kiülő rangkorságot!

Magyar egyesületi vagy közösségi életéről beszélni alig lehet! Az egyes vidékek magyarsága nagyjából ismeri egymást, s rendszerint egy-egy nemzeti ünnep ad alkalmat arra, hogy a templomi mise, vagy a megrendezett ünnepség keretében nagyobb számban összegyűljenek a magyarok.

Allandó sajtótermék sem jelenik meg magyar nyelven, de a spanyol Nemzeti Rádió naponkénti, 15 perces magyar adásaiban az éter láthatatlan hullámain keresztül összedobbantja a nagyvilágban szerteszóródott magyar lelkeket a mi szomorú, drága magyar földünkön pusztuló honfitársaink szívével!

Egy ügyes szexet csinál...

Itt történt Grácban, a saját szememmel láttam. Bementem volt az egyik kis vendéglőbe. A szomszédos asztalnál egy stájer fiatalember egy pohár sört rendelt. Háromnegyed részét egy hajtasra kihuzta, azután egy legyet húzott elő a zsebéből és beletette a pohárba. Utána hívta a pincért és nagy potrányt csapott: - Mi ez? - mutatott a sörre. - Légy van a pohárban! Ilyen kiszolgálást!" - A pincér sűrű locsánatkérések közepette új, teli pohár sört hozott neki, amit azután nyugodtan kortyolgatott.

Egy másik asztalnál ülő vendég azonban észrevette a trükköt. Odalépett a fiatal emberhez és kifogástalan udvariassággal kérdezte:

- Bocsanát, uram, szabad ez a légy...?

A hang ereje

A közelmúltban olvastam, hogy X. községben egy férfi --szóváltásból kifolyólag-- agyonszurt két nőt. Egy eset ez a sok tragédia közül, amit a "hang" okoz a földön. Talán nem is foglalkoznék vele, ha magam is nem lettem volna tanuja egy szintén szóváltásból eredő gyilkosságnak.

Mindezekből megállapíthatjuk, hogy a tapintat vagy a tapintatlanság a hang és a hangszó az a közvetítő valami, ami az embereknek egymáshoz való viszonyát kellemezzé, türethetővé, vagy ellenkezőleg - pokollá teheti.

A példaszó azt mondja: "A betű öl!".

Hát a hang, az talán gyengébb?

Két esetet említettem. Mindkét esetben a hang volt a döntő tényező.

Az idő-oda hajigált hang adta a férfi kezébe a gyilkoló eszközt. A hangra támadtak egymásnak a nyílt utcán a vetélytársak. Az egyre ingerültebbé váló hang volt az, amely végülis elvette az eszüket.

A polgári társadalom érintkezési formája és hangja szabadabb és függetlenebb, mint a miénk. Mégis, a mi csendőri életünkben is nagy szerepe van a hangnak, sőt nagyobb is, mint a polgárok életében és ezért sokkal jobban kell értenünk hozzá és bánni tudnunk vele! Allandó befolyása alatt állunk. Ez kormányozza életünk menetét, rendelkezik, parancsol, utasít, figyelmeztet, büntet.

Hogy az egymáshoz intézett szavak helyénvalók, a hang pedig katonához, bajtárshoz, parancsnokhoz méltó legyen, ahhoz önfegyelm és gyakorlat szükséges. A könnyen kicsuszott, sértő szó, az ok nélküli durva, parancsolgató hang rombol, mérgez.

A Szolg. Szab. I. Rész és a Szut. gondoskodik is arról, hogy az érintkezés úgy egymás közt, mint polgárokkal kifogástalan legyen. Mindkét szabályunknak erre vonatkozó részei roppant fontosak, boldogulásunk szempontjából a leghasznosabbak. Mint előljáróknak tudnunk kell parancsolni, határozott, ellentmondást nem tűrő hangon; ha kell: dorgálnunk, dicsérenünk, buzdítanunk, figyelmeztetnünk, de vigasztalni is. Mindezt a maga helyén, természetes módon, az észszerűség korlátait betartva. Így tanítunk, nevelünk, így állítunk a magunk helyébe is igazi katonákat, csendőröket, akik mindig urai lesznek a helyzetnek és önmaguknak, mert urai a hangjuknak is! A nép is jól ismeri azt a csendőrt, aki nehéz helyzetekben vigasztaló, bátorító szóval önt lelket a csüszedőkbe, vagy --ha kell-- parancsoló hangjával teremt rendet, nyugalmat. A megrögzött bűnöző pedig felüti a fejét a csendőr érdeklődő, emberi hangjára és nem egyszer tört meg ilyen módon a konok tagadása és lepett rá a becsület útjára.

Az ember lelke finom hurokkal ellátott hangszer. A hozzáértő kedve szerint játszhat rajta. Ha eltalálja a hangot, csodát művel. Vonzódást, ragaszkodást, hűséget ébreszt, könnyűvé, széppé és százszorosan hasznosabbá teszi a munkát. A gyengéből erőset kovácsol, az erősből pedig hőst csinál.

A szavak erejét nem ismerő és a hanggal bánni nem tudó azonban mindent elronthat. Aki akkor erélyeskedik, amikor jó szóra lenne szükség, és puha akkor, amikor csak a kemény szó segíthetne, az elveszti a játszmát! Az ilyen ember kontár csak, de nem lehet jó csendőr!

Aki vezetni, parancsolni akar, annak mindig meg kell találnia a hangot, a parancsolót, vagy a simogatót. Vigyázni kell, hogy a hang, ha erélyes is --mivel a helyzet úgy kívánja-- ne csapjon át a durvaságba, a türelmetlenségbe, a lekicsinylésbe! Mert ez a három hiba egy bölcsőben nyugszik, együtt fejlődnek, együvé tartoznak és együtt is kell őket kiirtani!

Annál is inkább vigyázni kell erre, mert a durva hang ragadós, a durva ember mellétt elromlik a környezete is!

Ne tőrjünk meg tehát sem önmagunknál, sem másoknál a durvaságot! Különösen ne mi, csendőrök, akik az eljövendő időkben --ugy lehet-- már édes Hazánkban a megbetegedett lelkek orvosai leszünk azáltal, amit cselekszünk és amit - mondunk!

E.Gy. thtts.

AZ ELSŐ MOSOLY
.....

A minap - hazafelé tartva - találkoztam az utcán egy cagnapos apával. Persze, nem az apa, hanem a gyermeke volt egy napos. Ragyogó arccal, át-szellemülten magyarázta:

- Most már tudom, miért éltém! Hidd el, a gyerek minden! Ami nekem nem sikerült, az neki sikerülni fog, talán az én elrontott életemet is ő javítja ki. Te, ha látnád, hogy milyen aranyos, milyen okos! Hogy néz. Gratuláltam neki és tudomásul vettem az örök igazságot, hogy a gyerek fejezi be a nagy művet, ő szépíti meg életünket, ő tart el bennünket öreg korunkban, ha nekünk nem lesz miből élni és hogy - rendkívül okos... Elmúlt egy hét, s megint találkoztam az ifjú apával.

- Na, mi van a kis trónörökössel? - kérdeztem egészen feleslegesen, mert hiszen ő is arról akart beszélni, sőt kizárólag csak arról.

- Remek egy gyerek! Már mosolyog! És ha látnád, hogy mosolyog!? Azt mondom neki: "bu-bu-bu!" és becsületszavamra - mosolyog...!

- Becsületszavadra?

- Apai becsületszavamra!

- Hát hol van az a gyerek?

- Otthon - válaszolta meglepetten.

- Nos, hívjál meg otthonodba, látni szeretném, hogy mosolyog!

Boldogan ragadt karon és pár perc múlva már ott álltunk az aranyos csöppség ágya fölött. /Kéthetes korában, ugyebár, minden csöppség aranyos!;/ az apa föléje hajolt és szakértelccsel mondta: "bu-bu-bu!". De Sanyi - nem mosolygott! Csak értelmetlen-értelmes, ragyogó szemeit függesztette ránk és bámulta - ha ugyan látta - a két rámeredő arcot, közben megpróbálta kis kacsóit a szájába gyömöszölni, de - nem mosolygott!

- Éhes! - igyekezett az ifjú apa pozícióját védelmezni. - De becsületszavamra, tegnap legalább kétszermosolygott.

De én, a többszörös apaság fölényével magyaráztam meg neki, hogy mikor is mosolyog egy bébi.

- Amikor fiatal apa voltam, én is láttam ilyen mosolyiáléket a csecsemők arcán. De nem hittem el, hogy egy ilyen csöppség tud mosolyogni. Elmentem hát egy orvos barátomhoz, aki ezt mondotta nekem:

- Nehéz megfogni a gyermek első mosolyát, nehéz megállapítani, hogy mikor is mosolyog legelőször. Mert - én szerintem - a mosoly a nevetés f o k o z a t a . Előbb kell valakinek nevetni tudnia, hogy mosolyoghasson! A mosoly a leszűrt, higgadt nevetés, mondhatnám a nevetés filozófiája. Hogy akarjuk, hogy egy csecsemő filozofáljon?!

- Igenám, - feleltem - de én nem erről a komplikált mosolyról szeretnék felvilágosítást kapni, hanem a csecsemő első, öntudatos mosolyáról!

- Na, ez az éppen - kapott a szón az orvos. - A csecsemő már 4-5 napos korában is mosolyoghat, például álmában, ha jól érzi magát, vagy szópás után. ... testi megelégedettség mosolyt varázsol az ajkára, de ez a mosoly teljeseen fizikai és nem pszihikai jelenség! De öntudatosan még a kéthónapos csecsemő sem mosolyog! Előbb nézni, látni, fogni kell tudnia, előbb tisztában kell lennie környezetével, előbb meg kell tanulnia n e v e t n i e , azután mosolyoghat csupán!

- Hány hetes korában nevet először a gyermek? - kérdeztem.

- Ez legtöbbször a szülőktől függ - nevetett az orvos. - Az öntudatos nevetés azonban rendszerint csak a 3-4 hónapos korban jelentkezik.

Barátom csak csóválta fejét, láttam rajta, hogy nem enged a negyvennyolcból és most sem hiszi, hogy Sanyi nem mosolyog. De azért valami mégiscsak szeggy üthetett a fejében, mert...

Hetek múltak el, amikor újból találkoztam vele. Csak úgy sugárzott a boldogságtól.

- Bu-bu-bu! - köszöntöttem. - Mi ujság Sanyi körül?

Rámnézett és szinte megbántva válaszolta, mintha ilyen kérdésre csak egyetlenegy felelet volna lehetséges:

- Kacag, becsületszavamra kacag...!

HOGY KERÜLT KÉZRE EGY VASUTI TOLVAJ?

A budapesti vasuti szárnyparancsnokság arról értesült, hogy 1940. október 17.-én, a Budapest-Nagykanizsa között közlekedő triezsti gyors olasz kocsijából, báró Apor Gábor, akkori római magyar követ utiböröndjét ismeretlen tettes ellopta, a kár 2000 pengő.

Az ügy nyomozására több polgári és egyenruhás járőrt vezényeltek. A polgári ruhás járőrök a puhatolást, az egyenruhások az adatgyűjtést végezték. Természetesen, az őrs égett a vágytól, hogy a tettes minél előbb kézre kerüljön és ennek érdekében el is követett mindent.

Az volt a kérdés, hogy milyen módon követhették el a lopást? Két lehetőség kínálkozott: vagy jól öltözött egyén a tettes, akinek az I. vagy II. osztályon való utazása nem feltűnő, vagy pedig olyan valaki, aki a kocsikat végigjárja és kilesi az alkalmas pillanatot a lopás elkövetésére.

A nyomozás során a járőrök a budapesti államrendőrség révén tudomást szereztek arról, hogy a kérdéses eset már nem az első! De mivel a vonat Budapest és Nagykanizsa között csak ritkán és másodpercekre áll meg, a lopási csetekről a két főállomás között nem tudtak jelentést tenni, hanem csak Budapest Déli pu-on tették meg a feljelentést.

Olyan egyént kellett tehát keresnünk, aki gyorsvonaton szokott utazni és akinél nem feltűnő, ha egyik vagy másik állomáson leszáll és nagyobb bőröndöt visz magával. Felmerült az a lehetőség is, hogy a tettes nem állomáson száll le, hanem olyan helyeken, ahol a vonat, pályajavítás miatt, sebességét lelassítani kénytelen. Rövid idő múltán már birtokunkban volt minden adat, hogy hol folynak a kérdéses vonalon pályajavítási munkálatok. Megkezdődött a pályamunkások, munkavezetők, éjjeli őrök kikérdezése, de ez nem vezetett eredményre. Természetesen az érintett vasutvonal mellett területi őrsökkel is felvettük az érintkezést, ülőnösen azokkal, ahol a gyorsvonat megáll.

Az egyik ilyen járőr megbízottja jelentette, hogy egy 20-21 év körüli, 165-168 cm. magas, barna fiatalember gyakran érkezik Balatonudvari-re gyorsvonaton. Az illetőt látásból ismeri, sőt több ízben látta egy szőkehajú nővel is. Ugy emlékszik, hogy ez az egyén valamelyik vasutállomáson van alkalmazva.

A kérdéses fiatalember kilétének megállapítása pár nap után sikerült is. Bizonyíték azonban nem állott rendelkezésre, ezért még nem lehetett ellene fellépni.

A lopások a nyomozás ideje alatt teljesen megszűntek, amiből arra következtetett az őrs, hogy a tettes tudomást szerzett az állandó vonatellenőrzésről, vagy pedig, hogy kezdő bűnözővel állunk szemben, aki az eddig elkövetett lopások eredményével annyira meg van elégedve, hogy nem szándékszik üzemeit tovább folytatni. /Ez a feltevés különben később, a tettes beismerő vallomásából be is igazolódott./

Sorozatosan ellopott bőröndök egyikében egy, abban az időben igen ritka, angol gyártmányu rádiókészülék is volt. Azt a bőröndöt, amelyben a rádió volt, a tettes, az egyik vasuti hidnál, amelyet javítottak, a gonoszság lecsökkentését kihasználva, kidobta az ablakon. A bőrönd azonban -- és benne a rádió -- megsérült, így a tettes nem tudta üzembe helyezni, ezért az egyik villanyszerelőhöz vitte. A szerelő B. egyén volt és így azonnal értesítette X őrsöt arról, hogy egy idegen típusu rádiókészüléket vittek be hozzá javítás céljából. A B. egyéntől kapott személyleírás a fent említett fiatalemberével azonosnak bizonyult. Az X-i őrs ezt távbeszélőn közölte a vasuti őrssel azzal, hogy a gyanúsított elfogására járőrt vezényel. Ugyanezt tette a vasuti őrs is, a nyomozás lefolytatására. Az elfogás alkalmával kiderült, hogy az illető X-i lakos.

A gyanúsított hat különböző vasuti lopást ismert be, amelyeket mind a triezsti gyorson követett el, alig másfél hónap alatt. A lopásokat -- beismerése szerint -- 1940. szeptember havában kezdte meg. Szántód-

Kőröshegy balatonmenti állomáson volt alkalmazva, mint MÁV-gyakornok. Két hetenként járt haza Balatonszentgyörgyre, szülei látogatására. Ezeket az utakat szabadjeggyel tette meg. 1940. szeptember 17.-én állását otthagyta, szabadjeggye azonban a birtokában maradt, s ezzel gyakran beutazta a kérdéses vonal Balatonszentgyörgy-Balatonszemes közti részét. A vonatkísérő személyzet nem figyelte különösebben, mert úgy tudta, hogy a vasut alkalmazásában áll.

Az első lopást még tényleges alkalmaztatása idején követte el. Szüleinek meglátogatására utazott és a vonat olasz kocsiába szállt be. Láta, hogy a külföldi utasok étkezés céljából a vonat étkezőkocsiába távoznak és bőröndjeiket, a nyitott fülkében, őrizetlenül hagyják. Ellopott tehát egy bőröndöt és mivel az első eset minden nehézség nélkül sikerült, elhatározta, hogy állását otthagyja és lopásokat fog a vonaton elkövetni, mert így könnyebben fog megélni. Tudatában volt annak, hogy a külföldi utasok rendszerint nagyobb értékeket is hoznak magukkal, így mindig a külföldi kocsiába szállt be. Azzal is számolt, hogy nem valószínű, hogy ugyanaz a külföldi utas gyakrabban utazzon Magyarországon, s így nem lesz kitéve annak a veszélynek, hogy a lopásból származó ruházati, vagy más használati cikket felismerje rajta. Elfogása alkalmával is egyik sértett ruháját viselte. Kijelentette, hogy több lopást nem szándékozott elkövetni, mert az eddigi eredménnyel meg volt elégedve.

A nyomozás során az összes bűnjelek előkerültek a gyanúsított szüleinek balatonszentgyörgyi lakásán, amelyeket azzal az ürüggyel hordott oda, hogy azokat lengyel menekültektől, olcsó áron vásárolta.

Fenti példa mutatja a legvilágosabban, hogy a csendőrségi össz-munka milyen szép és gyors eredményt produkálhat. Másszóval, hogy bármelyik nyomozó szery területén elkövetett bármilyen bűncselekményt is -- az együttes célt szolgáló nyomozó szervek összenüködésével, s a nyomozás által szolgáltatott adatok gondos rendezése útján -- gyorsan ki lehet deríteni. Ebben az esetben sem egyeseké, hanem az egész szervezeté, a csendőrség összességé volt az érdem.

Meg kell még jegyezmem, hogy a nyomozás kezdetén annyi gyanúsítható egyén nevét hordták össze a járőrök és a B. egyének, hogy ezek alibi-jeinek ellenőrzése és életmódjuknak megfigyelése már csaknem zavart okozott! Végülis azonban a sok értéktelennök látszó adat gondos átvizsgálása eredményre vezetett, mert köztük volt a tettes is! Ez viszont arra utal, hogy a legjelentéktelenebbnek és legértéktelenebbnek látszó adatot is alaposan és komolyan kell mérlegelni. Ha akkor csak felületesen rostáltuk volna át az anyagot, könnyen átesuszhattott volna a bűnös és ezzel a vasuti őr esetét volna ettől a szép eredménytől.

Ezeknek a lopásoknak egyik sértettje, báró Apor Gábor, Magyarország vatikáni követe, elismerése jeléül, a külügyminisztérium útján, 400 lírát juttatott el a m. kir. csendőr nyom. oszt. parancsnokságához, a Szvri vasuti őr jutalmazása céljából. Ezt az összeget a nyomozó osztály parancsnoksága -- a Szut. 73. pontjának megfelelően -- a csendőrségi jutalmazási alap javára szolgáltatatta be.

P.J. tthts.

BAJTÁRSÁK! OLVASÓINK! Ne feledkezzetek meg a Bajtársi-Levélről! Nehéz körülmények között is mindent elkövetünk, hogy bajtársainknak élvezetes és hasznos olvasni valót küldhessünk, de a Ti rendszeres támogatástok nélkül ez nem volna lehetséges. Ausztrália már kezd megmozdulni, de USA és a többi tengerentúl még csak igen gyéren jelentkezett, néhány lelkes és hű bajtársunktól eltekintve. Köszönünk minden küldeményt, mert egyetlen célunk és törekvésünk: a tartalmas Bajtársi-Levél!

MI IS AZ A CSENDŐRTUDOMÁNY?

Képzeltben ott vagyok az őrsön, a legjobb tanító-mesternél...

Mi is az az "őrs", amelyekkel egész Magyarország be volt hálózva? Egy család. Birtokos család. Szép, kacsakaringós birtokát úgy hívták: őrskörlet. Azon gazdálkodtak az őrs tagjai. Gyomlálták a törvény- és rendellenességet, s vetették a becsületesség, a kötelességtudás, az igazság magvait. Felelősek voltak valamennyien a birtokért, Isten és ember előtt.

A családapa az őrsparancsnok. Szigorú, mint minden családapa. A család édesanyja az őrsparancsnokhelyettes. Jobbkeze a családapának és közbenjáró a - gyerekek ügyeiben. /"Mi is voltunk fiatalok!" - mondogatja, ha valami "baj" történik./

És a gyerekek? Nagybajuszu törzsőrmester bácsitól egészen a tejjefeles száju "gyakornok ur"-ig, mármint a próbacsendőrig, kor szerint, orgona-sipszorúcn. Mindenik eltelve a "birtokért" való felelőség tudatától...

Na, de ne feledkezzünk meg egy fontos házibutorról sem, Juli néni - ről, aki hivatalosan az "őrsszakácsnő" díszes elnevezésre hallgat, s aki mindig tud egy-egy jó falatot elővarázsolni a munkából fáradtan hazatérő gyomlálók részére. De, ha történetesen az egész család munkában, távol van, a távbeszélőn érdeklődő hatóságnak is pontosan be tud számolni az izmai főkönyvből -- hivatalos nevén és röviden Szhf -- hogy mikor is lesz itthon a családfeje.

Nos, volnának még: a hizó, a malacok, a baromfiak, a konyhakert, mint nélkülözhetetlen alkatelemei egy hivatalosan közgazdálkodásnak nevezett családi intézménynek, melynek irigvelt, de sokat bíralt feje, s Juliné-
ninek közvetlen előljárója, a hálaadatlan Kgv. nevet viseli sok megadás-
sal, de a hizóra pislantva: emelt fővel!

De mert a csendőrtudományról akarunk csevegni, ne gondoljunk csak területileg felparcellázott birtokokra, amelyeket gyalogszerrel, vagy lóhátról gondozgatnak a fáradhatatlan kezek és főként fejek, hanem gondoljunk a lócsiszárookra, marhakereskedőkre, cigányokra, olykor nagyszá-
gos urakra, stb-re is -- attól függ, hogy mit kell megjátszaniuk --
mármint a nyomozókra is, akik a birtokokon nagyobb mérvben, vagy nagyobb szívóssággal fellépő gyomlálásban roppant buzgalommal segítkeznek. Ők is az őrsről indultak el eredetileg és az őrs-tűzhely melegénél érzik magukat otthon, még akkor is, ha netán nagyfőlényesen az ellenke-
zőjét állítaná is valamelyikük!

Ott vannak még a motorosok, a vasutiak, a híradósok, a repülőtériek, akik a birtokok összekötővonalain tartanak rendet, kiki a maga tudomá-
nya szerint, s akik szintén családi kötelességekben élnek.

Ott vannak azután a gazdaságiak, a fegyver- és patkolómesterek, akik a családok anyagi ellátásáról, ruházatáról, felszereléséről és e-
használhatóságáról, karbantartásáról gondoskodnak; azután az irodai se-
gédmunkások, akik a belső közigazgatás fáradhatatlan hangyái és akik szintén mind-mind egyformán édes gyermekei a nagy családnak: a Csendőr-
ségnek, amely iránti szeretetünk talán sohasem volt olyan forró, mint most, a hontalanság napjaiban!

S ha az őrs a legjobb tanító-mester, vannak még rajta kívül tanító-
mesterek: a tonalakulások. Ezek osztják az elméleti tudományt és vég-
zik a gyakorlati kiképzést a segédekkel, mármint a segédoktatókkal és oktatósegédekkel.

De hogy nért az őrs a legjobb tanító-mester? Hát ez igazán világos! Ott a gyakorlati példákat sokszor még a Nyomozókulcsban nyilvántartott szenélyek /rettenetes szakszerűséggel nevezve: "egyének"/ is szolgál-
tatják, nem csak a személyismeret körébe tartozó halandók. Egészen má-
az a tudás, amit önósszal, önrővel, felelőséggel és helytállással,
egyszóval: önállóan szerez meg a csendőr szolgálati eljárásakor, vagy

fellépésekor, mint amit oktatója jelenlétében, amikor ennek nemcsak kifogásaira, hanem segítségére is számíthat a feladat megoldásában. Az őrsön lehet megtanulni a legnagyobb esendőrtudományt: a hely- és személyismeretet. A helyismeretből idővel földrajzi ismeretek válnak, a személyismeretből pedig egy nagyon hasznos tudomány keletkezik: az emberismeret. Nincs az a könyv, amiből ezt meg lehetne tanulni, s nincs az a tanár, aki ezt katedráról tudná megtanítani. Ellenben az őrsön, az őrszolgálaton önrőből lehet és kell megszerezni ezt, amikor is a ópk., s az öregcsendőrök esetenként felvilágosítást és tanácsokat tudnak adni hozzá.

Most pedig, miután a legnagyobb esendőrtudományról, az emberismeretről megemlékeztünk, mielőtt a három főtantárgyra rátérnénk, hadd mondjak el egy valóban megtörtént esetet!

Egy tanalakulat vizsgáján az egyik csendőr utvonaltortyázó járőr, a másik közismert orvadász, fejenként 10 gyak. töltennyel ellátva.

A feltevés szerint az orvadász lesből ráló a csendőrré, s ennek el kell fognia az orvadászt. Gyönyörűen közelíti meg a jőr. a reá lövöldöző orvadászt. A felügyelő ur látható meglepedéssel nézi, s az oktatók, segédoktatók karának hizik a mája. Egyszer csak feláll a járőr-csendőr, s minden ragyogó öntüzzel és terepkihasználási tudományát megcsufolva egyenesen rohan az orvadász felé. "Ember, lelövik!" - retten meg a tábornok ur. "Ki van zárva, Tábornok Ur, alázatosan jelentem. Kilötte már mind a tíz töltenyét!" - válaszolja emberünk lelkiyugalommal és általános derűtség közepette folytatja utját.

Mulathat ki-ki kedve szerint ezen az eseten. Egy tanulság azonban elvitathatatlan: ez az ember gondolkodott! S a valóságban? - kérdezheti valaki. Nos, a való helyzetben is létezőt észlel, hogy például az orvadásznak kifogyott a töltenye.

Mért hiszen, ez a - csendőrtudomány...

Haralyi F.K.

KARÁCSONY

-Vályi Nagy Géza verse-

Karácsony ... Karácsony ... gyönyörű Karácsony.
Érkezésed mindig szívrebesve várom.
Megtelik a lakom ünnepi malasztal,
Boldog áhitattal...

Karácsony ... Karácsony ... gyönyörű Karácsony,
Olyan vagy Te, mint egy tiszta fehér álom.
Észrevétlen suhansz - pille-szárnyon szállva
A gyermekszobába.

Karácsony ... Karácsony ... gyönyörű Karácsony,
Buzgó fohász, énök buggyan elő számon,
S amikor elmondtam ünnepi imámat,
Megcsókolom öreg, dárhaju anyámat
Édes jó anyámat...

Karácsony ... Karácsony ... gyönyörű Karácsony,
Ezer gyertyaláng gyul a zöld fenyőágon
S ezer gyertyánál is tündeklőbben égve
Ragyog a szeretet szétsugárzó fénye
Örök, büszke fénye...

CSENDŐR BAJTÁRSÁK!

Egy csendőr Bajtársunk elgondolását és javaslatát magamévá téve, az alábbiakat teszem közzé:

KARACSONY SZENT ESTÉJÉN, pontosan 7 órakor /középeurópai időszámítás szerint/ minden csendőr Bajtárs, ahol él, lehetőleg ugyanezen időpontban gyujtsa meg karácsonyfáját! /akinek nincs karácsonyfája, emlékezzék!/. Es a csendőr bajtársi szellem és összetartás nevében fonódjanak egybe lelkeink és gondolataink, Egy szívvel és igaz keresztény magyar lelki-séggel küldjük imánkat a Mindenható Isten zsámolya elé, eképpen:

Mindenható Örök Isten, szerető édesatyánk, az Ur Jézus Krisztusban! Szent Fiad emberré léte alkalmával hozsannáz a mi szívünk, hogy megváltottál minket, s az örök élet kenyerét adtad nekünk. Áldd meg, Istenünk, rabságban szenvedő népünket és nemzetünket, add vissza szabadságunkat és ments meg minket az ördögi bolsevizmus karmai közül. Áldd meg a hadifogságban synylődőket, a börtönben raboskodókat és az emigráció mostoha kenyerén tengődő keresztény magyarságunkat, hogy egy szebb, boldogabb, békésebb és igazabb élet köszöntson ránk, mindörökké, Amen!

Az ima elmondása után mondjuk vagy énekeljük el a magyar Hiszekegyet és az "Isten áldd meg a magyart!" Utána egy percnyi néma hallgatással áldozunk csendőr hőseink és martirjaink emlékének!

F.L.

CSENDŐRZÁSZLÓT AVATUNK!

Mint már legutóbbi számunkban bejelentettük, a jövő évi Csendőrnapon művészi kivitelű zászló avatását vettük tervbe. E zászló fogja jelképezni a dicsőséges, régi multat, a jelenlegi sanyarúságunkban is szorosabban összefűz, s a jövőben vele térünk Haza, hogy bebizonyítsuk otthoni, igaz magyar honfitársainknak, hogy mi sem aludtunk az emigrációban!

Szépsége és kivitele bajtársaink áldozatkészességétől függ, s ezért felkérjük olvasóinkat, hogy adományaikat mielőbb juttassák el a B-L szerkesztősége címére, "Zászló"-ra való megjelöléssel.

Az adakozók nevét behimeztetjük a selyem zászlóba. Ezzel is megörökíteni kívánjuk, hogy nemzeti küzdelmünkért, minden anyagi nyomorúságunk ellenére is, készek vagyunk áldozni.

A zászlóanyaságot rangban legidősebb csendőrtiszti Bajtársunk Noje vállalta s azt az avatáskor úgy egy r.kath. mint egy protestáns lelkész meg fogja áldani.

BAJTÁRSÁK! Fenti felhívásunk máris megmozgatta a világot minden részén élő, de csak területileg szétszóródott, lelkiileg azonban együvé tartozó csendőr bajtársainkat! Az adományok egyre érkeznek és kíséretükben megható és feledhetetlen ragaszkodás és összetartás üzenetei jutnak hozzánk. Felkérjük mindazokat, akik még nem küldték volna el adományukat, hogy, ha csak egy módjuk is van rá, küldjék be azt mihamarabb, mert az idő közelít és a zászló kivitelezése hosszabb munkát igényel!

December hó 2.-án, szombaton este ünnepelték a steiermarki tüzerbajtársaink a most már az emigrációban is hagyományossá vált Szent Barbara-ünnepet. A kitünő, magyaros vacsorát igen sok magyar testvérünk fogyasztotta el jó-étvágygal és utána a megjelentek hosszú ideig maradtak együtt, elbeszélgetve a régi időről és szórakozást találva egymás társaságában. A kitünően sikerült est rendezésének érdeme egy tüzerbiztosi bajtársunké, aki B-L-ün nek is szorgalmas és értékes cikkírója.

HOGYAN IS VOLT AZ RÉGEN?

/Folytatás/

Sértették és tanuk kikérdezése.

A csendőr kérdező ki a sértettet, továbbá tanuk gyanánt mindazokat, akiknek a bűncselekményről, vagy a bűnvádi eljárásra fontos ténykörülményről közvetlen észleleten alapuló tudomásuk van vagy akikről ezt fel lehet tételczni.

A helyszíni szemle megejtése után a csendőrnek elsősorban azokat az egyéneket kell kipuhatólnia, akik a cselekmény szemtanúi voltak, vagy akik a helyszínen a bűncselekmény nyomait legelőször felfedezték.

Ki kell továbbá kérdezni mindazokat, akiknek kikérdezését az általuk bizonyítani kívánt körülmények megjelölése mellett a sértett vagy a gyanúsított kéri, feltéve, hogy az ilyen tanu kikérdezését a tényállás teljes és pártatlan felderítése érdekében maga a csendőr is szükségesnek látja.

Mindenkik sértettet és tanut külön-külön, két megbízható és érdektelen felnőtt bizalmi egyén jelenlétében kell kikérdezni. A csendőr a bizalmi egyéneket a kikérdezés megkezdése előtt figyelmeztesse, hogy mindarra, ami el fog hangzani, jól figyeljenek és azt maguknak jól jegyezzék meg, hogy a bíróság előtt is tanuszkodhassanak arról, hogy a kikérdezettek a csendőrnek mit adtak elő. A sértettet és a feljelentőt bárhol ki lehet kérdezni. A tanukat a csendőr rendszerint lakásukon vagy munkahelyükön keresse fel. Ha ez nem lehetséges /pl. a csendőr őrizetében lévő foglyok vagy a kikérdezendő tanuk nagy száma vagy egymástól igen távol eső lakása miatt/, a tanukat a községi előjáróság által a község-házára kell megidéztetni. Ha a tanu erre a hatósági idézésre meg nem jelenik, a csendőr az illető elővezetésére a községi előjáróságot kérje fel, amely elővezetéshez szükség esetén karhatalmi segínyt nyújthat.

Sértetteket, tanukat és gyanúsítottakat kizáróan felismerés és a személyazonosság megállapítása céljából szabad egymással szembevitetni. Kétőnél több egyént egyszerre nem szabad egymással szembevitetni. A tanúságtétel alól mentes hozzátartozók, még ha önként tanuskoztak is, a gyanúsítottal nem szembevitethetők, hacsak azt maga a gyanúsított nem kívánja.

Ha egy és ugyanarra a ténykörülményre vonatkozóan több tanu áll rendelkezésre, elég, ha a csendőr csak annyi tanut kérdez ki, ahányat a tényállás részletes és kétségtelen bizonyításához szükségesnek tart, a többieket pedig csak névszerint jelenti be.

A kikérdezés megkezdése előtt a csendőr a tanut hívja fel arra, hogy legjobb tudomása és lelkiismerete szerint a tiszta és teljes valóságot adja elő és hogy abból, amiről a bűncselekménnyel kapcsolatban tudomása van, semmit el ne hallgasson. Ezután kérdező meg a tanutól nevét, születési évét, szülő- és lakóhelyét /pontos lakáscímét/, családi állapotát, vallását, foglalkozását, a gyanúsítottéhoz, valamint az ügyben egyébként érdekeltékhez való viszonyát és azt, hogy a bűncselekmény következtében szenvedett-e kárt, vagy hátrányt.

Ezek után a tanut a bűncselekményre vonatkozóan részletesen kérdező ki.

A tanuk előadását a csendőr mindig kellő óvatossággal, a tanu egyénisége, értelmiségi foka és szavahihetősége szerint értékeli.

Szükség esetében a tanuval a helyszínen vagy olyan helyen is el lehet menni, ahol a tanu a cselekmény elkövetésekor vagy elkövetése után tartózkodott, hogy ezáltal mind a tanu, mind a csendőr könnyebben tájékozódhassék, vagy hogy a csendőr a tanu szavahihetőségét ellenőrizhesse. Ha a kikérdezésnél valamely személy vagy tárgy azonosságát kell megállapítani, a tanut előbb ezeknek szóbeli leírására kell felhívni, a személyt vagy a tárgyat csak azután szabad neki megmutatni. /Folytatjuk/

Ezúton köszönjük és nyugtázzuk az Ön által küldött.....hozzájárulást!

A "BAJTÁRSI ÉLET LEGSZEPP FELDÁJA"

cím alatt --fenti tárgykörrel-- pályázatot hirdetünk. A 3 legjobb munkát megjutalmazzuk és a B-L-ben leközzöljük. Határidő: 1951. január 10.

ÜZENJÜK O.- S.L. és N.M. bajtársainknak AUSZTRÁLIÁRA, hogy küldeményüket a B-L-ben már köszönettel nyugtáztuk. Külön, személyükre szóló levelet is küldtünk. Ezideig nem kaptunk választ, ezért kérjük, hogy ismételjék azt meg, mert esetleg elveszhetett.

KERESSÜK Sulyok Imre szkv. csendőrt, aki 1950. október 7.-én keresztül utazott Grácra. Aki tudja a címét, vagy tudja őt értesíteni, szíveskedjék azt a B-L szerkesztőségével azonnal tudatni, mert fontos közlésünk van fenti bajtársunk részére.

IGY IRNAK BAJTÁRSAINK! "Örömmel olvastam úgy a 15., mint a 16. B-L számban F. Alberty úr dialógványát. Azt hiszem, most minden reményünk megvan arra, hogy a csendőrség agjai ezután már azon a közös úton haladnak, amely egyedül van hivatva a M.kir. Csendőrséget feltámasztani és annak erejét, munkáját és tehetségét a magyar nemzet rendelkezésére bocsátani. Egyébként ma a kilométerek cserei nem számítanak távolságnak. Mi, csendőrök itt Ausztráliában nem vagyunk messzebb Magyarországtól, mint Ti, ott Ausztriában! Adott esetben innen 30 óra alatt Magyarországra, vagy Ausztriába lehet repülni. Ma nem a távolság az akadály, hanem a vasfüggöny! Jó munkát kívánva, a B-L fejlesztésére 9 ausztrál fontot a bank útján átutaltattam. Bajtársi szeretettel A.P. Ausztrália."

"A 15. és 16. sz. B-L-ben az első oldalakon megjelent felhívásokat igaz bajtársi szeretettel olvastam és vettem tudomásul. Az új vezetőség tagjai olyan urak, akiknek csak örömmel dolgozhatunk, akik megértők és megbecsültek régen is. Isten áldását kérem az új vezetőség tagjaira és a B.L. szerkesztőségének tagjaira is. Sz.A. Németország."

"Kedves Bajtársak! Hontalanságunk 5. évében a sors, mint sok más bajtársat, engemet is messzebb vetett az anyaföldtől, de ettől és a testületünkhöz való ragaszkodástól nem foszthat meg soha. Buenos Airesben 7 napig tartózkodtam. Az ott élő magyar véreink szeretetét nem tudom leírni és csak hálámat tudom ezuton is tolmácsolni az ottani magyar testvéreinknek, akik szeretettel vendégül láttak és utra valóul sok jóval elhalmoztak. Itt nem a legjobbak a viszonyok, ezért, ha nem muszáj, ide ne gyertek. - Kérem a kedves ujságunkat, a B-L-et küldeni! Maradok az előljáróim iránti hűséggel és ragaszkodással, a bajtársak iránti szeretettel, Hiven, Becsülettel, Vitézül: T.Gy. Chile."

ANGOL-MAGYAR és MAGYAR-ANGOL SZÓTÁRAK /a helyes kiejtéssel és rövid nyelvtannal/ kaphatók még 18 - 18 Sch. áron /a két kötet együtt 36.- Sch/. Szerkesztőségünkön megrendelhetők: Kivándorlók részére nélkülözhetetlen! Aki tudja a nyelvet, többet keres, jobban boldogul!!!!

MANUSKRIP T - K É Z I R A T - SAJÁT SOKSZOROSÍTÁS! - ADRESSE:
CIMÜNK: UNGARISCHE KAMERADSCHAFT, GRAZ, Geidorfgürtel 49. AUSTRIA, EUROPA

abs: UNGARISCHE KAMERADSCHAFT, GRAZ, Geidorfgürtel 49. Ung. Bar. AUSTRIA

DRUCKSACH E!!!

An Herrn/Frau

Dr. Béla Rektor
 Salzburg.
 Mozer Str. 35.